

— Για τὸ βιβλιάρκι αὐτό, καθὼς καὶ γιὰ κάθε βιβλίο πού θά στέλνεται δῶ κι ὀμπρὸς στὸ γραφεῖο μας (σὲ διπλὸ ἀντίτυπο πάντως) καὶ πού θάξιζει τὸν κόπο, θά γράφει ὁ Ἔρμονας πού εἶχε τὴν καλωσύνη νὰ πάρει ἀπάνου του αὐτὴ τὴ δουλειά.

— Ὁ κ. Σημιριώτης, ὁ ἀδερφὸς τοῦ κ. Σημιριώτη τοῦ ποιητῆ, τύπωσε ἕναν τόμο μὲ ποιήματα. Ὅσοι εἶπαν πὼς μᾶς ἔφτανε ἕνας Σημιριώτης καὶ δὲν εἶταν ἀνάγκη νὰ ξεφυτρώσει καὶ δεύτερος, πρέπει νὰ ξέρουν πὼς δὲ βλάφτει τὰ καλὰ πράματα νὰν τᾶχουμε σὲ διπλό.

— Ὁ Ἀντρεάδης ζεῖ καὶ βασιλεύει. Τὸ μαθαίνουμε ἀπὸ τὴν προχθεσινὴ «Ἀκρόπολη», πού εἶχε, λέει, καὶ γράμμα του καὶ πού θά τυπώσει σὲ λίγες μέρες καὶ σειρά ἄρθρα του γιὰ τὴν πολιτικὴν κατάστασιν τῆς Ρουσσίας. Κ' ἐμεῖς ἐδῶ εἴμαστε ἑτοιμοὶ νὰν τοῦ κένουμε καὶ μνημόσυνο!

— Ἡ χαρὰ μας δὲ λέγεται γιὰ τὴ νεκρανάστασιν τοῦ Καλάλι του καὶ τὸ ἄρθρο τοῦ περασμένου φύλλου καὶ ἡ ἐλεγεία τοῦ Βουτιεριδῆ!

Ο ΙΔΙΟΣ

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Στὸν Ψυχάρη

I.

Ἡ σκέψη μου, γοργόφτερο πουλάκι,
Στιμοῦλα μιά δὲ λείπει ἀπὸ κονιά σου
Νὰ τρέμει νῆνει τὴ φωτιά στὸ τζάκι
Κάπια πνοὴ χυμένη διλόγηρά σου.

Καὶ τὴ νύχτα σὰ γύρεις τὸ κορμάκι
Κι ἀλαφροσύρεις τὰ ματόκλαδά σου,
Ἡ σκέψη μου, αἰθερόπνοο ἀγεράκι,
Βυθίζεται σὴν ὑπνοφαντασί σου.

Καὶ τὰ ὄνειρά σου τὸ χορὸ ν' ἀρχίζουν
Θωροῦ... Καὶ νά, σὰ δόλοενα ντυμένη
Νύφη τραγουδιὰ σὲ ἀργοστολίζουν...

Στὴν ἐκκλησιὰ σὲ λίγο σὲ πηγαίνουν,
Μὰ τί βλέπεις καὶ μιάζεις πεθαμένη
Στοῦ λιβανιοῦ τὰ γνέφη πού ἀνεβαίνουν;

II.

Στάδια τοῦ κήπου πού εὐωδιὲς σκορποῦνε
Καὶ τὸ μάτι θαμπώνει ἡ ἀθοχρωμί τους
Πεταλοῦδες αἰθέρινες πετοῦνε
Μὲ τὰ λευκὰ ἢ πολυχρώμα φτερά τους.

Πετοῦνε στάδια δίχως νὰ σταθοῦνε,
Μόλις τ'ἀγγίζουν φεύγουνε μακριὰ τους
Μὰ κάπου—κάπου στένουνε, ζουφοῦνε,
Μεθοῦνε πίνοντας τὴ μυρουδιά τους.

Πεταλοῦδες οἱ σκέψεις φτερουγίζουν
Σὲ χαρὲς καὶ σὲ λύπες περασμένες,
Μὰ τίς ἀφήνουν μόλις τίς ἀγγίζουν

Κι ἀνάλαφρες πετοῦν κι ἄλλου πηγαίνουν...
Μὰ ποῖδ' λουλοῦδι τώρα συντυχαίνουν
Ποῦ τίς κρατεῖ κοντὰ του σκλαβωμένες;

1905

ΠΕΥΚΟΣ ΟΡΕΙΝΟΣ

ΧΑΡΑΧΤΗΡΕΣ

Η ΓΡΗΝΙΑ

Ἡ γρήνια εἶναι παρὰπονο καὶ γιὰ κείνα πού χαρίζονται μὲ καλοσύνη, κι ὁ γρηνιαρὸς τέτοιος, πού μπορεῖ, ὅταν τοῦ στέλνῃ ὁ φίλος του πεσκέσι, νὰ πῇ σὲ κείνον πού τ'ἔφερε: «Λυπήθηκα τὸ ζουμί σου καὶ τὸ ψωρόχρασό σου πού δὲ μὲ κάλεσες σὲ τραπέζι;» κι ὅταν τότε γλυκοφιλήσῃ ἢ ἐρωμένη του νὰ τῆς εἰπῇ: «Δὲν τὸ πιστεύω, ὅτι ἐσὺ μὲ φιλάς ἔτσι καὶ μὲ τὴν καρδιά σου» καὶ νὰ τὰ βάνῃ μὲ τὸ Θεὸ ὅχι γιὰτὶ βρέχει, παρὰ ἐπειδὴ θά βρέξῃ κατόπι· κι ἂν βρῇ στὸ δρόμο κανένα πουργιῖ μπορεῖ νὰ εἰπῇ: «Μὰ δὲ βροῖκα ποτέ μου κανένα θησαυρό». Κι ὅταν ἀγοράσῃ κανένα δούλο ὑστερὶς ἀπὸ πολλὰ παρακάλια στὸν πωλητῆ νὰ τοῦ τονε δώσῃ, εἶναι ἱκανὸς νὰ εἰπῇ: «Μοῦ φαίνεται παράξενο ἂν ἀγόρασα τίποτα γερὸ τόσο ἀκριβά». Καὶ σὲ κείνον πού τοῦ φέρνει συχαρήκια λέγοντάς του «Σοῦ γεννήθηκε γιός» μπορεῖ νὰ τοῦ εἰπῇ: «Ἀνίσως προστέσης ὅτι μοῦφυγε καὶ τὸ μισὸ βιός μου, θά εἰπῆς τὴν ἀλήθειαν». Κι ἂν κερδίσῃ τὴ δίκη του χωρὶς νὰ χάσῃ ψῆφο, εἶναι ἱκανὸς νὰ κατηγορήσῃ τὸ δικηγόρο του ὅτι πολλὰ ἀπὸ τὰ δίκια του τ'ἔφισε καὶ δὲν τὰ εἶπε· κι ὅταν οἱ φίλοι του τοῦ κάνουν δάνειο μὲ συνεισφορά καὶ τοῦ εἰπῇ κανένας: «Γίνου χαρούμενος» μπορεῖ νὰπαντήσῃ: «Καὶ γιὰτὶ; ἐπειδὴ πρέπει νὰ τοὺς δώσω πίσω τὰ λεφτά τους καὶ νὰ χρωστῶ χωριστὰ στὸν καθένανε χάρη ὅτι μ' ἔχουν εὐεργετήσῃ;»

ΘΕΟΦΡΑΣΤΟΣ

Η ΚΟΙΝΗ ΓΝΩΜΗ

ΕΦΗΜΕΡΙΔΑΣ

Ἀγαπητὲ Νουμᾶ,

Ἀπόψε εἶμαι χαρούμενος, ξέρεις γιὰτὶ; Πρὶν λίγες ὥρες στρίβοντας μιά γωνιά στοῦ Μακρυγιάνη ἀπαντήθηκα μὲ δύο κυρίες, πού φαίνεται εἶχανε στὸ νοῦ τους νὰγοράσουν ἐφημερίδα. Μόλις λοιπὸν εἶδε ἡ μιά τους ἕνα λοῦστρο, λέει τῆς ἄλλῆς:

—Νὰ ὁ ἐφημεριδᾶς! νὰ τονε φωνάξω;

Ἀκούς; ὁ Ἐφημεριδᾶς. Εἶναι λέξη πού μ' ἔκανε χαρούμενο ἐκεῖ πού συλλογιόμουνε κάτι ἄλλα δυσάρεστα πράματα, πού δὲν εἶναι κι ἀνάγκη νὰ τὰ πῶ. Καλόβολος ὡς τόσο πού μὲ μιά λέξη ἤρθα σὲ κέφι. Καὶ πὼς νὰ μὴν ἔρθω, ἀδερφέ, ἀφοῦ μ' αὐτὴ τὴ λέξη ξεφορτωνόμαστε δυὸ συλλαβίς, κέγὼ καθὼς ξέρεις δὲν πολυχαπῶ τὰ λόγια καὶ ἀκόμη λιγώτερο τὰ μακρόλογα; Ὁ Ἀντρεάδης—ἄς μὲ συμπαθήσῃ πού θά τὸν πειράξω λιγάκι—μποροῦσε νὰ μᾶς λογαριάσῃ πόση λιγώτερη δύναμη μὲ τὸ κόψιμο τοῦ—πώλης θά ξοδεύουνε τόσα ἑκατομμύρια Ἑλληνικὰ χεῖλια—ἂν ὑποθέσουμε, πρᾶμα πού δὲν ἀληθεύει, πὼς τὸν ἔχουν ὅλοι ἀνάγκη τὸν ἐφημεριδοπώλη. Τὸν ἐ-φ-η-μ-ε-ρ-ι-δ-ο-πώ-λη. Γιὰ κοιτάξῃ μιά λέξη, πού πρέπει νὰ χρησιμεύῃ καὶ γιὰ κλητικὴ τοῦ δρόμου! Τί ἀθεόφοβοι αὐτοὶ οἱ δασκάλοι! Θυμάμαι τὴ στενοχώρια μου μιά φορὰ πού χρειάστηκε νὰ μεταφράσω τὸ ἐγγλέζικο news-boy σ' ἕνα χωρατό. Ἀντίς τὸμορφο, τὸ δισύλλαβο, τὸ ζωηρὸ τὸ news-boy, πούχει καὶ τὸ χάρισμα νὰ δείχνῃ τὴν ἡλικία τοῦ πωλητῆ, νὰ βάλῃς ἕνα ἐφημεριδοπώλης! Ἀλήθεια πὼς καὶ τὸ ἐφημεριδᾶς, πού μοῦ θυμίζει τὸ γραμματᾶς πού ἀναφέρει ὁ Ψυχάρης, δὲν τ'ἔχει;

τοῦτο τὸ τελευταῖο χάρισμα κι ἀκόμη δὲ μοῦ πολυκρέσει ὁ πληθ. του ἐφημεριδαδᾶς, μὰ ἐπὶ τέλους εἶναι λαϊκὸ πλάσμα καὶ πιά σύντομο, κι ἂν κατέβουμε σ' αὐτὸ τὸ σκαλοπάτι, ποῖος ξέρει πού ἄλλου ἀκόμη μπορεῖ νὰ μᾶς κατεβάσῃ ὁ λαός. Ἀχ, τί πλοῦτο θά ξανοίγουμε νὰ ξετυλιγεται μὲ τὸν καιρὸ μπροστά μας, φτάνει αὐτὴ ἡ περιφρονημένη δημοτικὴ, ἢ Σταχτοπούτα, σὰν πού τὴν εἶπε μιά φορὰ ὁ Παλαμᾶς, νάνεβη στὸ θρόνο πού τῆς πρέπει. Τὸ ἐλπίζω, γιὰτὶ καθὼς βλέπω ὅλο καὶ ἀνεβαίνει.

3—12—1905

Γεῖά σου

ΡΑΚΙΟΣΓΛΑΒΕΚΤΑΔΗΣ

(μικριὰ ὑπογραφή ἔβαλα, μὰ νὰ μὲ συμπαθήσῃ).

ΦΟΝΟΠΑΖΑΡΟ ΒΑΘΜΑΔΙΑΤΙΚΟ

Ἀπὸ Πέμπτη σὲ Πέμπτη

Ἐπουργὸς Ἐσωτερικῶν ὁ Ν. Καλογερόπουλος

Στοιχωμοί. Ἀθήνα 4 (μιά δηλητηρίαση ἀπὸ γάλα), Περαιὰς 1, Ἐπαρχίς 8 (στὸ Αἴγιο ἀδερφὴ σκότωσε τὸ μικρὸ τῆς ἀδερφῆ κατὰ λάθος, καὶ στὴν Πάτρα ἀδερφὸς τὴν ἀδερφῆ γιὰ λόγους τιμῆς).

Λαβωμοί. Ἀθήνα 9, Περαιὰς 6, Ἐπαρχίς 8.

Κλεισιές. Ἀθήνα 8, Περαιὰς 5, Ἐπαρχίς 3.

Ἀπαγωγές. Ἀθήνα 1, Περαιὰς 1.

Σημ. Καὶ δίχως νὰ σᾶς τὸ ποῦμε, ἀπὸ τοὺς ἀριθμοὺς τοῦ σημερινοῦ φονοπάζαρου μαθαίνετε πὼς τούτη τὴ βδομάδα εἴχαμε Ἐπουργικὴ κρίση.

Ο ΦΟΝΟΓΡΑΦΟΣ

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

Κορφιάτη φίλο μας. Ὁ «Κουρέας τῆς Σεβίλλης» τοῦ Μπωμαρσαί πού παίχτηκε στὴν Κέρκυρα, δὲ μεταφράστηκε ἀπὸ τὴν κ. Εἰρήνη Δεντρινού, ἀλλ' ἀπὸ τὴν κ. Γ. Βούλγαρη. Ἐνα κόμμα ξέφυγε σ' αὐτὸ πού γράψαμε στὸ περασμένο φύλλο, ἀνάμεσα τοῦ Ρ ω μ α ἰ ἴ κ α καὶ ἀ π ὁ κ' ἔτσι ἔγινε τὸ λάθος. — κ. Ἀστέρ. Ἀλλέξ. Ἀλμυρό. Μήπως ἀπαντήσατε στὸ τελευταῖο γράμμα μας καὶ χάθηκε ἡ ἀπάντησι;—κ. Ε Ρηγ. Τί πειράζει; Ἀφαιρέσε ἀπὸ τ'ἄρθρο τὸν πρῶτο παράγραφο καὶ τὸν τελευταῖο κ' ἔτσι τὰ ρίστα πᾶρ' τα πὼς γραφήκανε, ἔτσι σὰ σιλουέτα, γιὰ τὸ ζ ω ν τ α ν ὁ τὸν Ἀντρεάδη. Καλὰ τὸ λές! Τύχη κι αὐτὴ μιά φορὰ, νᾶσαι ζωντανὸς καὶ νὰ διαβάσεις πὼς θά σὲ κρίνανε ἂν πέβαινες!

Ὁ Πούπιος Πείσωνας ὁ ρήτορας, ἐπειδὴ ἤθελε νὰ μὴν τονε σκοτίζουν οἱ δούλοι του, τοὺς πρόσταξε νὰ τοῦ ἀποκρίνονται μονάχα σ' ὅσα τοὺς ρωτᾶει καὶ νὰ μὴν τοῦ μιλοῦνε γιὰ τίποτις ἄλλο. Θέλησε ὅμως κάποτε νὰ κάμῃ τραπέζι στὸν ἄρχοντα Κλώδιο κ' ἔστειλε νὰ τὸν καλέσουνε, ἑτοιμάσαντας φυσικὰ μεγαλόπρεπο δεῖπνο. Μὰ ὅταν ἤρθεν ἡ ὥρα τοῦ φαγητοῦ, ὅλοι οἱ ἄλλοι καλεσμένοι ἦταν παρὸν καὶ μόνο τὸν Κλώδιο πρόσμεναν, γι' αὐτὸ ὁ Πείσωνας ἔστειλε κάθε στιγμὴ τὸ δούλο πού πῆγε τὴν πρόσκληση στὸν Κλώδιο νὰ κοιτάξῃ ἂν ἔρχεται. Μὰ σὰν ἐνύχτωσε πιά γιὰ καλὰ κι ἔρχισε νὰπελπίζεται, εἶπε στὸ δούλο:

—Δὲ μοῦ λές, τοῦ εἶπες νᾶρθῃ ἀπόψε;

—Βεβαίωτατα.

—Μὰ τότε πὼς δὲν ἤρθε;

—Γιὰτὶ εἶπε πὼς δὲ ἤρθῃ.

—Καὶ πὼς δὲ μοῦ τὸ εἶπες ἀμέσως;

—Γιὰτὶ δὲ μὲ ρώτησες.